

Zirkuli Péter

FELEJTEM MONDANI

felejtem mondani én Miguel Torga
költő és portugál személy
göcsörtös földön megbotolva
szétfoszlik ami él

sokasodnak ezerszám
a roncs a rög a bog
üledpedve az ásvány
de aki ezt elolvasod

az vagy csupán ami én
kevesbedő és elfogyó
lélegező tünemény

mit hallasz közben egy folyó
mondod: múlásod muzsikája
felejtem mondani: hiába.

DEA DEBRECEN (BEMUTATÁS)

Kedves Miguel, ez egy város. Bár inkább falura hasonlít. Nincsen körötte tenger, amely végtelenséget játszhatna. Alföld viszont, az van, mint határtalan végesség. Nem látod ugyanis a végét. Ha nézed, semmibe belé nem kapaszkodhatsz. A lábad előtt kezdődik el, s mindjárt ott véget is ér, mert ha továbblépsz, ugyanazt találod. Mozdulnod sem kell ezért, hiszen ami végtelen, az a por, s egyetlen szemcséje is elég, hogy megtudd, mi vár reád, ha mégis nekivágsz.

A tömörített végtelenség ez, hogy röviden mondjam. A valódi tenger elvisz valahová, hullaként, hajótörökként is van esélyed máshová jutni. A pormezőt taposnod kell napra-nap, hogy más szögletébe jussál. Innen a helyi bölcsesség, mely szerint jobb sehova se menni, merthogy minek. Ami itt van, az másutt is van; és ez így igaz.

Aprót kell tévedni hozzá, hogy az legyen ebből:
másutt is csak az van, ami itt.

Szél támad olykor, folkavarodás, de a por alatt
is por van.

Üdvözöllek, tengerparti, portugál porszem.

MÚLUNK

múlunk voltak és múltak viharok
a remény is elcsitult
nem tudom hol vagy hol vagyok
elinalt minden út

nessuna egyik se olvasom
az esti város feldübög
mi ez a hold mi ez a torony
s mit jelez órát semmit vagy dühöt?

magam becézem Miguelito Miguel
megszán a mosoly arcomra ül
asszonyok jönnek maradnak el

vállam rázkódik megnehezül
io tremo ché *nessuna* donna è te
asszonyok de nem te vagy egyikük se

MERT AKI VERSBEN

Mert aki versben beszél, állathoz hasonlít leginkább.
S az állatot is megérted, ha illő időt töltesz vele.
Összetanultok.

LÉPDEL A LÁNY

libánoni cédrus lépdel a lány
haja kibontva leomlik
könnyű gyolcs leng derekán
szél inog földközi partig

sós vizen sziklakön tétováz
gyolcsközi helyen helyére talál
felejt várromot Keszáreát
elhever pihék aranyán

izzik a reggeli óra
lány tenger hívja a lányt
teste simul reá robajára

üncsére égszínü pánt
egymásba így gabalyodnak
hallani szólását ölelő haboknak

Pacskovszki Zsolt

SZÁZNYOLCVANÖT ÉS FÉL MONDAT WANDA D. ÉLETÉBŐL

*„A félelem más, mint a gyávaság.”
(John Barth: AZ ÚT VÉGE)*

....., és az álmoknak vége.

Apró szemű eső szitált, a hideg miatt számítani lehetett rá, hogy átfordul majd havazásba, a szél is csapkodott, ugyanakkor az ölemben forróság áradt szét, éreztem, ahogy a füledt pára nyálkás nedvességgel itatja át az alsóneműmet. Teremtett lelket sem láttam, az utca sivatagian kihalt volt. Még néhány óra, és sötétedik: némi biztonságérzettel és egyszersmind növekvő félelemmel, szorongással telik majd meg a levegő. Át kellett volna gondolnom, mit felelek, ha egyszer csak fekete sapkásokba botlok, és faggatni kezdenek. „Hová tart?” „Nem tudom. Jeleket keresek. Valami jelet, amely megmutatná, merre induljak tovább.” Ha így, vagyis az igazságnak megfelelően válaszolok, gyanússá válhatok, elengednek ugyan, de tisztos távolságból követni kezdenek. Ha viszont megpróbálok kitalálni valamit, ami elaltatná a kíváncsiságukat, megtörténhet, hogy belezavarodok a szavaimba, elpirulok, vagy éppenséggel a hangom